

undergrave medlemslandenes udlændingelove og har ført til, at en illegal indvandrer, der gifter sig med en unionsborger, kan få legaliseret sin status.

Folketinget beklager denne udvikling, som er sket uden noget demokratisk fundament og kontrol, og opfordrer regeringen til at igangsætte initiativer, der kan begrænse unionsborgerskabets dynamiske udvikling.»
(Forslag til vedtagelse nr. V 38).

Jeg skal lade dette forslag til vedtagelse indgå i den videre drøftelse.

Den næste ordfører er hr. Michael Aastrup Jensen.

Kl. 13:24

(Ordfører)

Michael Aastrup Jensen (V):

Som udenrigsministeren så rigtigt sagde, hører vi kun sjældent om undtagelsen vedrørende unionsborgerskabet, og det er med god grund, for siden Amsterdamtraktaten, hvor den danske undtagelse stort set ordret blev indføjet, kan man sige, at vores undtagelse kom til at gælde alle lande. Derfor er den danske undtagelse ikke nogen dansk særordning, men den er blevet en del af EU's generelle definition af unionsborgerskabet, som finder anvendelse i alle medlemslandene. Det betyder, at vores undtagelse siden hen har været overflødig og reelt uden juridisk betydning.

Alligevel har unionsborgerskabet hen over sommeren og efteråret været genstand for en del opmærksomhed, og jeg har allerede i diverse læserbreve gjort mig umage med at forklare den rette sammenhæng for Dansk Folkeparti og hr. Morten Messerschmidt – som ellers bryster sig af at være stud. jur. – som gang på gang har hævdet, at unionsborgerskabet er det største gennembrud for tilhængerne af Europas Forenede Stater.

Scenariet med Europas Forenede Stater er reelt ikke andet end en smædekampagne, som EU-modstanderne tyr til, når andre argumenter er udtømte. Vi kender det også fra debatten om vores forsvarsundtagelse, hvor en del af Dansk Folkepartis kampagne forsøger at appellere til frygten for et samlet EU-militær. Begge dele er så langt fra virkeligheden, som det overhovedet kan være.

At bruge skræmmebilledet med Europas Forenede Stater er ikke en ny taktik, og årsagen til, at de danske politikere overhovedet fandt det nødvendigt at tilføje undtagelsen vedrørende

unionsborgerskabet, skal findes i den kampagne, som EU-modstanderne kørte op til afstemningen om Maastrichttraktaten i 1992. Her forsømte de ikke en eneste mulighed for at foregøgle vælgerne, at traktaten var ensbetydende med den danske nations endeligt.

Jeg tror rolig, jeg kan sige, at hverken Venstre, jeg selv eller andre her i salen ønsker, at et scenario som Europas Forenede Stater skal blive en realitet. Og derfor kan jeg også berolige hr. Morten Messerschmidt og Dansk Folkeparti med, at man trygt kan sove om natten.

Hverken i 1992, da vi stemte om Maastrichttraktaten, i 2009 eller i fremtiden vil frygten være begrundet. Om ikke før, burde den være forsvundet med Amsterdamtraktaten, hvor de andre europæiske lande i lighed med Danmark fastslår, at unionsborgerskabet ikke træder i stedet for statsborgerskabet, men blot er et supplement til dette. At unionsborgerskabet blot er et supplement til statsborgerskabet, bliver også præciseret i Lissabontraktaten, når den forhåbentlig snart bliver en realitet, da det ikke bare et, men hele to steder fremgår, at unionsborgerskabet ikke træder i stedet for det nationale statsborgerskab.

Med tanke på ovenstående må man jo spørge sig selv, om det virkelig kan være gået Dansk Folkepartis næse forbi, at Dansk Institut for Internationale Studier i sommer udgav rapporten »De danske forbehold over for Den Europæiske Union«, hvor netop undtagelsen i forhold til unionsborgerskabet og den udvikling, som unionsborgerskabet har undergået, analyseres og forklares. Hvis dette er tilfældet, har jeg medbragt et eksemplar af DIIS-rapporten, som jeg gerne vil forære hr. Morten Messerschmidt.

Afslutningsvis vil jeg gerne endnu en gang slå fast, at vi i Venstre mener, at den udvikling, som unionsborgerskabet generelt har undergået på europæisk plan, fuldt ud harmonerer med den hensigt, der forelå, da vi i Danmark fik vedtaget vores undtagelse på området. Unionsborgerskabet har aldrig været ment som en erstatning for det nationale borgerskab, heller ikke tilbage i 1993, da det blev skrevet ind. Med formuleringen omkring unionsborgerskabet i Amsterdamtraktaten i 1997 blev den danske undtagelse vedrørende unionsborgerskabet reelt uden betydning, og den formulering er videreført i Lissabontraktaten.

Derfor vil jeg gerne på vegne af Venstre, Konservative, Socialdemokraterne, Socialistisk Fol-